

2

πνευματικής ιδιοκτησίας επί των έργων τους και του συγγενικού τους δικαιώματος, μεταξύ των οποίων και το δικαίωμα της σύλογης αμοιβής του άρθρου 18 παρ. 3 του ως άνω ν. 2121/1993. Ότι η καθ' ης η αίτηση, η οποία εισάγει και εμπορεύεται ηλεκτρονικούς υπολογιστές (κεντρικές μονάδες, οθόνες, πληκτρολόγια, ποντίκια, δισκέτες, εκτυπωτές κλπ) φωτοτυπικά μηχανήματα, τηλεομοιοτυπικά μηχανήματα, πολυμηχανήματα που έχουν δυνατότητα φωτοτυπικής αναπαραγωγής καθώς και χαρτί κατάλληλο για φωτοτυπίες, κλήθηκε από αυτόν (αιτούντα), στις 13.11.2007, με την από 8.11.2007 εξώδικη πρόσκληση, όπως με την ιδιότητα του χονδρεμπόρου :

(α) καταβάλει τις προβλεπόμενες στο άρθρο 18 παρ.3 του Ν2121/1993 αμοιβές επί της αξίας των προαναφερομένων τεχνικών μέσων που πώλησε χονδρικά, κατά το χρονικό διάστημα από 4.3.1993 έως 9.9.1993 και (β) υποβάλει, μέσα σε ένα μήνα από την επίδοση της άνω πρόσκλησης, προς τον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας, την προβλεπόμενη από το νόμο (άρθρο 18 παρ. 4 ν. 2121/1993) υπεύθυνη δήλωση, σχετικά με τη συνολική αξία των παραπάνω εμπορευμάτων και του χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπίες, οι διαστάσεις του οποίου λεπτομερώς περιγράφονται, που πώλησε χονδρικά, κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.2002 έως 28.2.2002, καθώς και ότι αυτή είναι πράγματι η συνολική αξία χωρίς καμία απόκρυψη. Ότι η καθ' ης η αίτηση και ήδη εκκαλούσα δεν υπέβαλε την ως άνω δήλωση, γι' αυτό, με την ένδικη αίτηση ζήτησε να υποχρεωθεί η τελευταία στην υποβολή της εν λόγω δήλωσης και να καταδικασθεί σε χρηματική ποινή ύψους 29.347 ευρώ για την περίπτωση μη συμμόρφωσης της προς την εκδοθησομένη απόφαση. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την εκκαλουμένη οριστική απόφασή του : (α) έκρινε μη νόμιμη και συνακόλουθα απορριπτέα την αίτηση όσον αφορά τα πολυμηχανήματα που έχουν τη δυνατότητα φωτοτυπικής αναπαραγωγής, με την αιτιολογία ότι αυτά προστέθηκαν για πρώτη φορά στη ρύθμιση του Ν.2121/1993, με το άρθρο 10 παρ.33 εδ. γ' Ν. 3207/2003, και δεν συμπεριλαμβάνονταν σ' αυτήν κατά τον επίδικο χρόνο και (β) κατά τα λοιπά έκρινε ορισμένη και νόμιμη την αίτηση και στη συνέχεια την έκρινε βάσιμη κατ' ουσίαν. Κατά της κρίσεως αυτής του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου παραπονείται, με την κρινόμενη έφεσή της η καθ' ης η αίτηση - εκκαλούσα, για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί την εξαφάνιση της εκκαλουμένης απόφασης, προκειμένου να απορριφθεί στο σύνολό της η αίτηση του αντιδίκου της.

Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 18 παρ. 3, 4 και 6 ν. 2121/1993 "περί πνευματικής ιδιοκτησίας, συγγενικών δικαιωμάτων και πολιτιστικών θεμάτων",

3) όπως συμπληρώθηκε με το ν. 2435/1996, "εάν για την ελεύθερη αναπαραγωγή του έργου χρησιμοποιούνται τεχνικά μέσα, όπως συσκευές εγγραφής ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, μαγνητικές ταινίες ή άλλοι υλικοί φορείς, πρόσφοροι για την αναπαραγωγή ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, φωτοτυπικά μηχανήματα, χαρτί κατάλληλο για φωτοτυπίες ή ηλεκτρονικοί υπολογιστές, οφείλεται εύλογη αμοιβή στο δημιουργό του έργου και στους κατά την παρούσα διάταξη δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων. Η αμοιβή ορίζεται σε 6% της αξίας των συσκευών εγγραφής ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας και των μαγνητικών ταινιών ή άλλων υλικών φορέων, 4% της αξίας των φωτοτυπικών συσκευών και του χαρτιού, κατάλληλου για φωτοτυπίες και 2% της αξίας των ηλεκτρονικών υπολογιστών. Σε κάθε περίπτωση ο υπολογισμός γίνεται κατά την εισαγωγή ή τη διάθεση από το εργοστάσιο ή τη χονδρική ή λιανική πώληση. Η αμοιβή καταβάλλεται από τους παραγωγούς ή τους εισαγωγείς ή τους εμπόρους των αντικείμενων αυτών και σημειώνεται στο τιμολόγιο, εισπράττεται δε από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, που καλύπτουν εν όλω ή εν μέρει την ενδιαφερόμενη κατηγορία δικαιούχων, οι οποίοι και επιλέγουν τον οφειλέτη (παρ. 3). Κάθε οργανισμός συλλογικής διαχείρισης έχει το δικαίωμα να ζητήσει οποτεδήποτε από οποιονδήποτε οφειλέτη, κοινοποιώντας του σχετική πρόσκληση, να δηλώσει εγγράφως και υπεύθυνα κατά το ν. 1599/1986 προς τον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι. α') τη συνολική αξία των συσκευών εγγραφής ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, υλικών φορέων κλπ., τα οποία χρησιμοποιούνται για την αναπαραγωγή έργου κατά τα ανωτέρω και τα οποία κατά περίπτωση εισήγαγε ή διέθεσε ή πώλησε και β') ότι αυτή είναι πράγματι η συνολική αξία χωρίς καμία απόκρυψη. Μέσα σε ένα μήνα από την κοινοποίηση σχετικής πρόσκλησης ο οφειλέτης υποχρεούται να υποβάλει στον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας την ως άνω υπεύθυνη δήλωση υπογεγραμμένη από τον ίδιο, όταν πρόκειται για εταιρία (παρ. 4). Αν ο οφειλέτης δεν συμμορφωθεί με την υποβολή της υπεύθυνης δήλωσης, το Μονομελές Πρωτοδικείο, δικάζον κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, διατάσσει την άμεση εκ μέρους του κληθέντος υποβολή της υπεύθυνης δήλωσης, με την απειλή, σε κάθε περίπτωση μη συμμόρφωσης του, χρηματικής ποινής υπέρ του αιτούντος οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ενός (1.000.000) μέχρι δέκα (10.000.000) εκατομμυρίων δραχμών - ήδη 2.934,70 έως 29.347 ευρώ- (παρ. 6). Με τις διατάξεις αυτές θεσπίσθηκε εύλογη αμοιβή υπέρ των δημιουργών, ως αντιστάθμισμα, επειδή επιτράπη η

(4)

ελεύθερη αναπαραγωγή πνευματικών έργων, για ιδιωτική χρήση, χωρίς την άδεια τους. Επειδή δε δεν είναι πρακτικά εφικτό να ελεγχθεί και να διαπιστωθεί η αναπαραγωγή με τεχνικά μέσα συγκεκριμένων έργων προερχομένων από συγκεκριμένους δημιουργούς, δεν τέθηκε ως προϋπόθεση της γένεσης ούτε του απαιτητού της εύλογης αμοιβής η επίκληση και απόδειξη αναπαραγωγής ορισμένου έργου, αλλά η εύλογη αμοιβή στα πλαίσια του άρθρου 18 υπολογίζεται στο σύνολο των τεχνικών μέσων και συσκευών, που κρίνονται πρόσφορα για αναπαραγωγή, ανεξαρτήτως του αν με αυτά θα αναπαραχθούν, προστατευόμενα, με βάση τους κανόνες πνευματικής ιδιοκτησίας, έργα (Γ. Κουμάντιου, Πνευματική Ιδιοκτησία, έκδ. 2002, 239 επ., ΕφαΘ 6233/2007, αδημ.).

Ακολουθώντας με το άρθρο 14 παρ. 1 του ν. 3049/2002, που ισχύει από 10.9.2002, τροποποιήθηκαν οι πιο πάνω διατάξεις του άρθρου 18 παρ. 3 του ν. 2121/1993 σε δύο κατά βάση σημεία, ήτοι α') γίνεται περιοριστική πλέον απαρίθμηση των τεχνικών μέσων, η χρήση των οποίων δικαιολογεί την καταβολή της εύλογης αμοιβής, στην οποία (απαρίθμηση) δεν συγκαταλέγεται και η χρήση ηλεκτρονικού υπολογιστή για την παράγωγή πνευματικών δημιουργημάτων και β') καταργήθηκε η λήψη υπόψη της χονδρικής ή λιανικής τιμής πώλησης των τεχνικών μέσων, ως βάσης για τον υπολογισμό της οφειλόμενης εύλογης αμοιβής και βάση του υπολογισμού αυτού αποτελεί πλέον αποκλειστικά η τιμή της εισαγωγής ή της διάθεσης από το εργοστάσιο. Περαιτέρω, με τη διάταξη του άρθρου 14 παρ. 4 του ίδιου ως άνω νόμου ορίστηκε ότι "αξιώσεις για την καταβολή αμοιβής σύμφωνα με την αντικαθιστώμενη ως άνω παράγραφο του άρθρου 18 του ν. 2121/1993 καταργούνται. Η παρούσα διάταξη δεν αφορά αξιώσεις οι οποίες έχουν επιδικασθεί τελεσίδικα με δικαστικές αποφάσεις". Με την παρ. 33 του άρθρου 10 του ν. 3207/2003 διευκρινίστηκε ότι "οι ρυθμίσεις της παραγράφου 4 του άρθρου 14 του ν. 3049/2002 αφορούν μόνο τις αξιώσεις που έχουν σχέση με τεχνικά μέσα, τα οποία δεν περιλαμβάνονται στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 18 παρ. 3 του ν. 2121/1993, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 14 παρ. 1 του ν. 3059/2002", δηλαδή ότι η ανωτέρω κατάργηση δεν αφορά τα ψηφιακά μέσα αντιγραφής και αναπαραγωγής των ηλεκτρονικών υπολογιστών, ήτοι τα μέρη τους εκείνα, για τα οποία οφείλεται και σήμερα αμοιβή στους δικαιούχους πνευματικών δικαιωμάτων και ότι τα αναλογούντα στα μέσα αυτά δικαιώματα, αφότου ο ν. 2121/1993 τα αναγνώρισε, μπορούν ακωλύτως να διεκδικηθούν. Όμως, οι καταργούμενες με τη διάταξη του άρθρου 14 παρ. 4 του ν. 3049/2002

5 ενοχικές αξιώσεις των δημιουργών έργων λόγου, εικαστικών τεχνών και φωτογραφίας επιπίπτουν, κατά την έννοια του όρου "περιουσία" του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, καθώς και στην έννοια του όρου "ιδιοκτησία" του άρθρου 17 του Συντάγματος. Ήταν δε οι αξιώσεις αυτές γεννημένες κατά το χρόνο έναρξης της ισχύος του πιο πάνω ν. 3049/2002, αφού, σύμφωνα με το αρχικό άρθρο 18 παρ. 3 του ν. 2121/1993, οι αξιώσεις αυτές γεννώνται ευθέως από το νόμο κατά το χρόνο της εισαγωγής ή της διάθεσης από το εργοστάσιο ή της χονδρικής ή λιανικής πώλησης των μηχανημάτων, χωρίς να εξαρτώνται από όρους, αιρέσεις ή προθεσμίες, η γέννηση δε των αξιώσεων αυτών ήταν ανεξάρτητη και από την έκδοση ή μη του προεδρικού διατάγματος, τη δυνατότητα της έκδοσης του οποίου και μόνο για τη ρύθμιση λεπτομερειών για την καταβολή και τη διανομή στις διάφορες κατηγορίες ή υποκατηγορίες δικαιούχων προέβλεπε η ίδια διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου 18 του ν. 2121/1993, όπως αυτή είχε, πριν τροποποιηθεί, κατά τα προεκτεθέντα. Υπήρχε δε νόμιμη προσδοκία, με βάση το ισχύον πριν από τον πιο πάνω ν. 3049/2002 νομοθετικό καθεστώς, ότι οι προαναφερόμενες αξιώσεις μπορούσαν να ικανοποιηθούν δικαστικά. Συνεπώς, η αναδρομική κατάργηση των πιο πάνω ενοχικών αξιώσεων, δηλαδή η διάταξη του άρθρου 14 παρ. 4 του ν. 3049/2002, είναι αντίθετη με τα άρθρα 4 και 17 του Συντάγματος και με το άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, καθώς δεν τηρήθηκαν οι όροι που τάσσουν οι διατάξεις αυτές για τη νόμιμη στέρηση των περιουσιακών αυτών δικαιωμάτων (πλήρης προηγούμενη αποζημίωση, ύπαρξη δημοσίου συμφέροντος ή ωφέλειας). Ειδικότερα, με την πιο πάνω αναδρομική κατάργηση εξυπηρετείται μόνον το ιδιωτικό συμφέρον των κατά νόμο υπευθύνων, οι οποίοι δεν είχαν εκπληρώσει τις υποχρεώσεις τους των προηγούμενων ετών. Επομένως, από την κατάργηση αυτή δεν εξυπηρετείται κάποια δραστηριότητα του Κράτους και δεν επηρεάζεται αρνητικά η οικονομική κατάσταση της χώρας και συνακόλουθα δεν συντρέχει δημόσια ωφέλεια, αναφορά της οποίας ούτε καν περιέχεται στον πιο πάνω νόμο 3049/2002, αλλά ούτε βέβαια η πληρωμή των οφειλομένων βάσει του προηγούμενου νομοθετικού καθεστώτος αμοιβών ενεργεί ως φορολογική επιβάρυνση των υπόχρεων (ΟΛΑΠ 6/2007, ΕΛΛΔνη 48.746).

Επίσης, κατά τη διάταξη του άρθρου 54 παρ. 1 εδ. α' και 3 εδ. α' του ν. 2121/1993, "οι δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας που έχουν αποκλειστικά αυτόν το σκοπό, τη

6) διαχείριση ή την προστασία ή τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος ή εξουσιών που απορρέουν από αυτό... Η ανάθεση μπορεί να γίνεται είτε με μεταβίβαση του δικαιώματος ή των σχετικών εξουσιών είτε με την παροχή σχετικής πληρεξουσιότητας και κατά το άρθρο 55 του ίδιου νόμου οι οργανισμοί αυτοί έχουν τις αρμοδιότητες α')... , δ') να εισπράττουν την αμοιβή που προβλέπεται από το άρθρο 18 παρ. 3 του παρόντος νόμου και να την διανέμουν μεταξύ των δημιουργών, ε') να προβαίνουν σε κάθε διοικητική, δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δημιουργών, στ') να προβαίνουν σε κάθε διοικητική, δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δημιουργών ή των δικαιούχων τους και ιδίως να υποβάλλουν αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων, να εγείρουν αγωγές, να ασκούν ένδικα μέσα..., ζ') να λαμβάνουν από τους χρήστες κάθε πληροφορία αναγκαία για τον καθορισμό, την είσπραξη και κατανομή των εισπραττομένων ποσών". Κατά τα προεκτεθέντα, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης μπορούν να στραφούν κατά οποιασδήποτε κατηγορίας οφειλετών της εύλογης αμοιβής (παραγωγών, εισαγωγέων ή εμπόρων) κατ' επιλογή και αποκρούονται αν κάποια άλλη κατηγορία οφειλετών σε προηγούμενη φάση της διακίνησης των αντικειμένων αυτών είχε ήδη καταβάλει την αμοιβή. Για να ασκήσει το δικαίωμα των δημιουργών ή των άλλων δικαιούχων ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης πρέπει να παρουσιάσει ένα ελάχιστο όριο αντιπροσωπευτικότητας της κατηγορίας για την οποία ενεργεί. Αν συντρέχει το ελάχιστον αυτό όριο αντιπροσωπευτικότητας, δεν μπορεί να προβληθεί εναντίον του οργανισμού ότι δεν καλύπτει το σύνολο των δικαιούχων. Κατ' άρθρο δε 55 παρ. 2 εδ. τελευταίο του ως άνω νόμου, ο οργανισμός ενεργεί δικαστικώς και εξώδικως στο δικό του όνομα, χωρίς να απαιτείται να διευκρινίζεται ποιά είναι η σχέση που τον συνδέει με τον δικαιούχο (Κουμάντου, ό.π., σελ. 239 επ., 368).

Με το προεκτεθέν περιεχόμενο και αίτημα η υπό κρίση αίτηση είναι πλήρως ορισμένη, αφού διαλαμβάνει όλα τα κατά τα άρθρα 18 παρ. 4, 6 ν. 2121/1993 και 216 παρ. 1 ΚΠολΔ αναγκαία στοιχεία, χωρίς να απαιτείται να αναφέρονται σ' αυτήν ποια έργα αναπαρήχθησαν για ιδιωτική χρήση, με ποια μέσα και ποιον τρόπο έγινε η αναπαραγωγή αυτών, καθώς και από ποιους πελάτες της καθ' ης η αίτηση έγινε η αναπαραγωγή, καθόσον, κατά τον ως άνω νόμο, αρκεί η προσφορότητα του μέσου για την αναπαραγωγή των πνευματικών έργων και δεν

9

απαιτείται και η επίκληση (και απόδειξη) ότι έλαβε χώρα η χρησιμοποίηση του για το σκοπό αυτό (Κουμάντου, Πνευματική Ιδιοκτησία, 6η έκδ., σελ. 227, 242, Απ. Γεωργιάδη, γνωμοδότηση, από 25.11.2003, ΕφΑΘ 551/2006 ΔΕΕ 2006.274, ΕφΑΘ 6797/2005, 2014/2005, προσκομιζόμενες). Περαιτέρω, η αίτηση είναι νόμιμη, σύμφωνα με όσα αναπτύχθηκαν στις νομικές σκέψεις που προηγήθηκαν, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3, 18 παρ. 3-6, 54, 55, 56, 58 του ν. 2121/1993, για όλο το αιτούμενο χρονικό διάστημα, ήτοι από 1.1.2002 έως 28.2.2002, αφού ο ν. 2435/1996 άρχισε να εφαρμόζεται πριν από το επίδικο χρονικό διάστημα, ήτοι από 20.8.1996 (κατά το άρθρο 13 αυτού), η δε αναδρομική κατάργηση των αξιώσεων των πνευματικών δημιουργών με το άρθρο 14 παρ. 4 του ν. 3049/2002, η οποία εξάλλου αφορά μόνον τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές (και μάλιστα εκτός από τα ψηφιακά μέσα αντιγραφής και αναπαραγωγής αυτών) και όχι την επίδικη περίπτωση, είναι αντισυνταγματική, κατά τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη. Επίσης, ο αιτών συνεταιρισμός νομιμοποιείται ενεργητικά στην άσκηση της ένδικης αίτησης, αφού κάθε Οργανισμός μπορεί οποτεδήποτε να ασκήσει αυτήν σε βάρος οποιουδήποτε οφειλέτη (άρθρο 18 παρ. 4 ν. 2121/93) και δεν ήταν αναγκαίο να προβούν από κοινού όλοι οι δικαιούχοι Οργανισμοί Συλλογικής Διαχείρισης στην υποβολή του ασκηθέντος με την αίτηση επίδικου αιτήματος της "πληροφόρησης". Συνεπώς, οι αντίθετοι πρώτος, δεύτερος τέταρτος πέμπτος και έβδομος λόγοι της έφεσης, περί μη νομιμότητας της αίτησης για το προ της 10.9.2002 χρονικό διάστημα, επειδή δεν είχε εκδοθεί μέχρι τότε τελεσίδικη δικαστική απόφαση επί της επίδικης αξίωσης και, λόγω της επικαλούμενης μετέπειτα καταργήσεως της με το άρθρο 14 ν. 3049/2002, αοριστίας της αίτησης, γιατί δεν αναφέρονται σ' αυτήν τα προεκτεθέντα στοιχεία περί αποδείξεως της αναπαραγωγής των προστατευόμενων έργων και περί ελλείψεως ενεργητικής νομιμοποίησεως του αιτούντος Οργανισμού, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι. Ομοίως και ο τρίτος λόγος της έφεσης, με τον οποίο η εκκαλούσα ισχυρίζεται ότι η επίδικη αξίωση έχει παραγραφεί, κατ' άρθρο 250 ΑΚ, για το χρονικό διάστημα από 1.1.2002 έως 28.2.2002, λόγω παρόδου πενταετίας, αφού το χρηματικό ποσό της εύλογης αμοιβής, που καθιερώνει ο νόμος συνιστά πρόσοδο με την έννοια του άρθρου 961 ΑΚ, της οποίας η αξίωση παραγράφεται σε πέντε χρόνια, πρέπει να απορριφθεί, ως μη νόμιμος, αφού το δικαίωμα που ασκείται με την κρινόμενη αίτηση είναι το δικαίωμα πληροφόρησης, το οποίο, κατά τη διάταξη του άρθρου 18 παρ.4 Ν.2121/1993, ασκείται οποτεδήποτε από κάθε

18

οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ενώ εξάλλου η επίδικη αξίωση στηρίζεται στη συνήθη εικοσαστή παραγραφή του άρθρου 249 ΑΚ, αφού πρόκειται περί ενοχής που πηγάζει από το νόμο (Εφ Θεσ: 1002/2008, ΕΑ.672/2006, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ)

Με τον έκτο λόγο της έφεσης η εκκαλούσα διατείνεται ότι η ένδικη αίτηση ασκήθηκε κατά κατάχρηση δικαιώματος, διότι η επί ένδεκα έτη μη ενάσκηση του επίδικου δικαιώματος τής δημιουργήσε εύλογα την εντύπωση ότι δεν υπείχε τη σχετική υποχρέωση και με το δεδομένο ότι, κατά τη θέση σε ισχύ του νόμου δεν είχε συσταθεί ο αντίδικος της. Ότι περαιτέρω, ισχυρίζεται με σκέλος του τετάρτου λόγου της εφέσεως, αυτή (εκκαλούσα) δεν μετακύλυσε στην κατανάλωση και δεν εισέπραξε από τους πελάτες της το ποσοστό αυτό του 4%. το οποίο συνακόλουθα θα αναγκασθεί να καταβάλει αυτή εξ ιδίων με συνέπεια να καθίσταται και εξ αυτού του λόγου η άσκηση του επίδικου δικαιώματος καταχρηστική.

Οι λόγοι αυτοί πρέπει να απορριφθούν ως νόμιμοι αβάσιμοι. Διότι, όπως έχει εκτεθεί, η υποχρέωση της άπαξ καταβολής μέσω των Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης στους δικαιούχους της εύλογης αμοιβής από τους εισαγωγείς των προαναφερθέντων εμπορευμάτων, όπως είναι και η εκκαλούσα, καθιερώνεται ρητά από το άρθρο 18 του ν. 2121/1993, έτσι ώστε να μη δύνανται σε καμία περίπτωση οι υπόχρεοι εισαγωγείς να επικαλούνται τη δική τους παράλειψη, να σημειώσουν στα αντίστοιχα τιμολόγια το ποσό της οφειλόμενης αμοιβής (η οποία θα επιβάρυνε τελικά τους καταναλωτές με τη μετακύλιση του σχετικού κόστους), για να αποφύγουν την υποβολή της επίδικης υπεύθυνης δήλωσης και να μην εκπληρώσουν τις υποχρεώσεις τους, των προηγούμενων ετών. Περαιτέρω, μόνη η πάροδος μακρού χρόνου χωρίς την επίκληση και άλλων ειδικών περιστάσεων, που να συνδέονται με την προηγούμενη συμπεριφορά των δικαιούχων, δεν αρκεί, κατ' αρχήν, να καταστήσει την άσκηση του επίδικου δικαιώματος καταχρηστική (Ολ ΑΠ 7/2002, Ολ ΑΠ 8/2001 Ελλ Δνη 43.681 και 42.382, αντίστ.)

Από την εκτίμηση των εγγράφων που οι διάδικοι επικαλούνται και προσκομίζουν και από όσα με τις προτάσεις τους εκθέτουν, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: Ο αιτών και ήδη εφεσίβλητος είναι αστικός μη κερδοσκοπικός Συνεταιρισμός που έχει συσταθεί και λειτουργεί στο πλαίσιο των διατάξεων των άρθρων 18,54 και 55 του Ν.2121/1993, με αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των μελών του και συστάθηκε με την υπ' αριθ. 5/2002 πράξη του Ειρηνοδικείου Αθηνών, που

9

9 καταχωρήθηκε στο οικείο μητρώο συνεταιρισμών, η δε λειτουργία του εγκρίθηκε με την ΥΠΠΟ/7853/29.8.2002 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού (ΦΕΚ 147/Β 3.9.2002). Ο αιτών είναι ο μοναδικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που έχει συσταθεί νόμιμα και του έχει χορηγηθεί άδεια λειτουργίας για το περιουσιακό δικαίωμα των δημιουργών έργων του λόγου ή επιστήμης καθώς και για το συγγενικό δικαίωμα των εκδοτών τύπου, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται τα αναφερόμενα στην αίτηση μέλη του. Τα μέλη του αιτούντος - εφεσίβλητου Οργανισμού τού ανέθεσαν με καταπιστευτικές μεταβιβάσεις (άρθρο 54 παρ. 3 ν. 2121/1993) μεταξύ άλλων, την είσπραξη και διαχείριση των δικαιωμάτων τους επί της ευλόγου αμοιβής, που προβλέπεται από τη διάταξη του άρθρου 18 του ως άνω νόμου, όπως ισχύει μετά την τροποποίηση του από το άρθρο 14 του ν. 3049/2002, καθώς και τη διανομή της στα μέλη. Η καθ' ης και ήδη εκκαλούσα εμπορεύεται μηχανήματα ηλεκτρονικών υπολογιστών, φωτοτυπικά μηχανήματα, πολυμηχανήματα που έχουν τη δυνατότητα φωτοαντιγραφικής αναπαραγωγής, όπως τηλεμοιοτυπικά μηχανήματα (φαξ) και φωτοτυπικό χαρτί. Ο αιτών στις 13.11.2007 επέδωσε στην καθ' ης την από 8.11.2007 εξώδικη δήλωση - πρόσκληση (βλ. υπ' αριθ. 1096B/12.11.2007 έκθεση επιδόσεως της Δικαστικής επιμέλειας στο Πρωτοδικείο Αθηνών Ασημίνας Συνέλη) με την οποία αφ' ενός την κάλεσε να καταβάλει τις ως άνω προβλεπόμενες αμοιβές της αξίας των αναφερομένων τεχνικών μέσων που πώλησε χονδρικά από 4.3.1993 έως 9.9.2002 και αφ' ετέρου να δηλώσει προς τον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΟΠΙ) τη συνολική αξία της χονδρικής πώλησης των ηλεκτρονικών υπολογιστών στους οποίους συμπεριλαμβάνονται μεταξύ άλλων οι κεντρικές μονάδες επεξεργασίας (CPU), οι οθόνες, τα πληκτρολόγια, τα κοντίκια, τα πάσης φύσεως αποθηκευτικά και λοιπά τεχνικά μέσα, όπως οι δισκέτες, οι πάσης φύσεως εκτυπωτές και οι σαρωτές των φωτοτυπικών συσκευών (συμπεριλαμβανομένων των τηλεμοιοτυπικών μηχανημάτων - φαξ), των πολυμηχανημάτων του έχουν τη δυνατότητα φωτοτυπικής αναπαραγωγής, του χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπία διαστάσεων Α0, Α1, Α2, Α3, Α4, Β5, Β4, Β3 ή σε ρολά 24, 35, 50, 60 ιντσών επιχρισμένου ή μη βάρους 60 - 270 γραμμαρίων ανά τετραγωνικό μέτρο που πώλησε χονδρικά από 1.1.2002 έως την 28.2.2002 και ότι η δηλωθείσα αξία των ανωτέρω είναι πράγματι η συνολική αξία χωρίς καμία απόκρυψη, πλην όμως η καθ' ης δεν πρόβη στη δήλωση αυτή. Με τα δεδομένα αυτά, η κρινομένη αίτηση πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή ως βάσιμη κατ' ουσίαν και να υποχρεωθεί η καθ' ης να υποβάλει αμέσως στον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΟΠΙ), υπεύθυνη δήλωση, η οποία θα

10

υπογράφεται από τον κατά το καταστατικό της νόμιμο εκπρόσωπο της και θα αναφέρει τη συνολική αξία της χονδρικής πώλησης των ηλεκτρονικών υπολογιστών στους οποίους συμπεριλαμβάνονται μεταξύ άλλων οι κεντρικές μονάδες επεξεργασίας (CPU), οι οθόνες, τα πληκτρολόγια, τα ποντίκια, τα πάσης φύσεως αποθηκευτικά και λοιπά τεχνικά μέσα, όπως οι δισκετες, οι πάσης φύσεως εκτυπωτές και οι σαρωτές των φωτοτυπικών συσκευών (συμπεριλαμβανομένων των τηλεομοιοτυπικών μηχανημάτων - φαξ), του χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπία διαστάσεων A0, A1, A2, A3, A4, B5, B4, B3 ή σε ρολά 24, 35, 50, 60 ιντσών επιχρισμένου ή μη βάρους 60 - 270 γραμμαρίων ανά τετραγωνικό μέτρο που πώλησε χονδρικά από 1.1.2002 έως την 28.2.2002 και ότι η δηλωθείσα αξία των ανωτέρω είναι πράγματι η συνολική αξία χωρίς καμία απόκρυψη, και να καταδικασθεί αυτή σε χρηματική ποινή 20.000 ευρώ υπέρ του αιτούντος, για την περίπτωση μη συμμόρφωσης προς την παραπάνω διάταξη.

Επομένως, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με το να καταλήξει στην ίδια παραπάνω κρίση, με αιτιολογίες βέβαια, που εν μέρει συμπληρώνονται και αντικαθίστανται με τις αιτιολογίες της παρούσας (άρθρο 534 ΚΠολΔ) και να κάνει δεκτή ως κατ' ουσίαν βάσιμη την αίτηση, η άσκηση της οποίας δεν υπερβαίνει τα ακραία αξιολογικά όρια του άρθρου 281 ΑΚ, ορθά το νόμο ερμήνευσε και εφάρμοσε και τις αποδείξεις εκτίμησε και συνακόλουθα οι αντίστοιχοι λόγοι, με τους οποίους υποστηρίζονται τα αντίθετα, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι κατ' ουσίαν, όπως και η κρινομένη έφεση στο σύνολό της. Τέλος, η καθ' ης η αίτηση - εκκαλούσα, που ητήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα της αιτούσας - εφεσίβλητης, για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας, (άρθρ. 176, 183, 191 παρ.2 ΚΠολΔ), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζοντας, κατ' αντιμωλία των διαδικών, την από 2.7.2008 και υπ' αριθ. καταθ. 6895/15.7.2008 έφεση.

Δέχεται τυπικά και απορρίπτει κατ' ουσίαν την έφεση.

Επιβάλλει σε βάρος της καθ' ης η αίτηση - εκκαλούσας τα δικαστικά έξοδα της αιτούσας - εφεσίβλητης, για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει σε πεντακόσια (500) ευρώ.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Κρίθηκε...κλπ

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

Μαρία Δημητροπούλου - Ανδρεάδου

